

De tocht van de pelgrim

Inktaap juryrapport Goois Lyceum 2021

Door Julia Bartelink (5v), Philine Boomsma (6v), Conera Reyes (5v), Jesse Temme (6v), Noor Paardekooper (5v), Nynke Smit (5v), Britt de Clercq (5v), David Plat (6v), Peter Adema (5v), Jorick Schöndorff (6v), Brend Boer (6v)

Proloog

Het eerste ochtendlicht valt door het raam naar binnen. Rustig probeer ik mij nog een keer om te draaien, maar van echt slapen komt het niet meer.. Uit bed komen heeft eigenlijk net zo weinig nut, aangezien deze dag toch niks nieuws zal brengen. Al maandenlang is elke dag namelijk een kopie van de vorige. Het doet mij denken aan een film waarin iemand telkens opnieuw dezelfde dag beleeft en hieruit niet weg kan komen. Deze film is gewoon mijn leven. Verschrikkelijk, aangezien ik opgesloten zit in een terugkerend ritueel vol met verveling. Zeuren heeft echter geen zin, want verandering zal er toch niet komen. Ik pak mijn telefoon op om de tijd te checken en voordat ik het weet, heb ik ook de eerste coronanieuws pop-up al gelezen. Ik lees dat het aantal besmettingen weer is gestegen met als gevolg dat er vandaag een spoedoverleg is op het Catshuis en dat nog wel op een zondag. Net lag ik nog zo heerlijk te slapen, maar nu is de toon van de dag alweer gezet. Dag na dag hoor ik het weer: het aantal besmettingen is gestegen, er zijn weer meer doden, de ziekenhuizen kunnen de druk nog maar net aan en de economie ligt volledig op zijn gat. Voordat het nieuws en de gevolgen ervan tot mij doorgedrongen zijn, hoor ik stemmen op de gang. In eerste instantie lijken het gedempte stemmen, maar dan realiseer ik mij dat ik oordoppen in heb en deze stemmen keihard galmen door het huis. “Wat nu weer” is de eerste gedachte die in mij opkomt. Zuchtend ga ik rechtop zitten in bed. Het coronanieuws is nog niet eens ingewerkt en ik moet alweer het volgende probleem onder handen nemen. Ik besluit nog een keer mijn ogen dicht te doen en even diep te ademen, want het zal wel weer een hele zware dag worden. Voordat ik mijn moment van rust heb kunnen afmaken, stormt Rosemarijn de kamer binnen. Schreeuwend en vloekend wordt ze achtervolgd door haar moeder, mijn vrouw. Altijd weer komen zij naar mij toe. Elk probleem moet ik oplossen en ik ben nog niet eens wakker. Zonder een moment na te denken stap ik uit bed en snauw ik naar ze.. Vervolgens loop ik snel naar de badkamer. Elk lichtpuntje, dat ik nog zag, is volledig weggenomen. De sfeer in het huis is om te snijden. Tuurlijk is het logisch dat de sfeer niet op en top is aangezien wij gisteren gehoord hebben dat mijn bedrijf, al generaties lang in de familie, bijna failliet is. Moedeloos stap ik onder de koude douche, kijkend of ik daar nog wat van voel. Gevoel is namelijk een nutteloze eigenschap in deze tijd, aangezien men er alleen maar depressief van wordt. Na vijf minuten stap ik uit de douche en eigenlijk voel ik mij niet beter, het heeft geen snars geholpen. Ik slenter naar beneden, terwijl ik het huis, mijn huis, in mij opneem. Het ruikt muf, mijn huis voelt aan als een huis van een oude vrouw, die alle hoop op nog een toekomst is verloren. Overal ligt stof en als ik niet uitkijk, val ik over de speelgoedauto's van de kinderen of eventuele andere rotzooi die overal door het huis heen verspreid liggen. De gordijnen in de woonkamer zijn nog dicht, als ik niet beter zou weten zou dit net een verlaten huis kunnen zijn. Het ruikt onaangenaam en er valt nauwelijks licht het huis in. In de kamer zet ik de TV aan om de harde stemmen van mijn ruziemakende familie te dempen. Door de speakers van de tv galmt keihard: “Dames en heren de coronacijfers gaan zo slecht dat vanaf volgende week de scholen ook dicht gaan en het land in een volledige lockdown gaat.” De moed zinkt in mijn schoenen, nog meer thuis met de kinderen, verschrikkelijk. Snel doe ik de TV uit, maar het nieuws is teveel. De emmer is overgelopen. Een paniekaanval neemt mijn gemoedstoestand over en de muren lijken wel dichterbij te komen. Het hele huis is benauwd en het geruzie op de gang klinkt als een pijnlijke piep in mijn oor. Het is gewoon teveel en zonder na te denken sprint ik de trap af. Ik moet nu frisse lucht krijgen, want anders val ik flauw. Ik smijt de voordeur achter mij dicht en sta buiten in de regen.

Verschrikkelijk weer, maar niks, zelfs geen ongeval laat mij terug naar binnen gaan. Ik moet weg van mijn huis. Ik storm het huis uit en loop zonder na te denken rond. Na een tijdje realiseer ik mij dat ik in de verte een huis zie staan dat ik nog nooit gezien heb. Vol met woede, hopeloosheid en vooral gewoon ongenoegen loop ik met een wazige blik op het huis af. Vanbinnen word ik helemaal opgebroken, want waar ben ik nu beland? Ik bedoel dan niet alleen het mysterieuze huis, maar ook gewoon deze wereld en deze coronatijd. Wie kan hier nog iets goeds van maken? Mijn huis is een groot slagveld en dat bedoel ik dan niet eens spreekwoordelijk. Mijn leven staat op zijn kop en mijn bedrijf zit financieel aan de grond. Als het leven zo moet zijn, waarom zou ik het dan überhaupt nog willen? Ondertussen is het weer omgeslagen van regen naar onweer en om veilig te schuilen besluit ik het mysterieuze huis in te gaan, want hoeveel erger kan dit huis zijn dan mijn leven op dit moment?

I

De laatste rilling vliegt van mijn lichaam zodra ik de zware, eikenhouten deur achter me dicht sla. De klopper eraan bonkt nog een aantal keer tegen de deur als een soort hypnotiserend getik waardoor ik moet blijven kijken. Mijn ogen verlaten de deur pas als het geluid stopt.

Ik neem de tijd om de plotselinge temperatuursverandering tot me door te laten dringen en langzaam scan ik de nieuwe ruimte.

Het is niet helemaal wat je zou verwachten bij een verlaten huis, sterker nog, het voelt erg aangenaam en door het knapperende haardvuur en de vele kussens op de bank krijg ik zelfs een knus gevoel. Wat mij echter nog het meeste opvalt zijn de drie deuren aan de muur tegenover mij, die mij met elk van hun spreuken haast lijken te lokken. De deur links, een brede deur van massief hout, trekt mijn aandacht als eerste. De spreuk erboven luidt: *'Aut Caesar, aut nullus'*. 'Of de keizer, of niets' fluister ik tegen mezelf. Langzaam probeer ik de deur te openen, maar ik moet veel kracht gebruiken om hem helemaal open te duwen. Met veel gekraak en gepiep van de scharnieren weet ik de deur dan eindelijk te openen en voorzichtig stap ik naar binnen.

~

Het eerste wat ik opmerk is mijn kleding: de donkere winterjas die ik zonet nog om mijn middel had zitten is veranderd in een roomwitte toga. De toga voelt erg lichtjes aan, waar ik blij mee ben; de temperatuur is inmiddels nog meer gestegen en ik voel zweetdruppels aan mijn voorhoofd plakken, die ik snel wegveeg. Nu pas merk ik dat ik in een badkamer terecht ben gekomen; een Romeinse, als ik me niet vergis. De enorme, gouden kroonluchter laat de hele kamer schitteren en in elke hoek is wel een fontein te vinden. Marmer, brons en vooral goud overheersen in de ruimte.

Ik besluit als eerst naar het *frigidarium*, de koudwaterzaal te lopen en tot mijn verbazing ligt er al iemand in het bad: een knappe, donkerharige jongeman. Ook hij draagt een witte toga. Hij wenkt me en rustig stap ik in het koude water.

'Wie bent u?' vraag ik sceptisch, maar wel beleefd.

'Mijn naam is Marcus Antonius Pallas, noemt u mij alstublieft gewoon Pallas. Ik was de slaaf van Antonia, maar zij heeft mij na enkele jaren vrijgelaten, zodat ik een eigen leven kon leiden.'

'En, is dat gelukt?' vraag ik voorzichtig, nog niet helemaal wetend wat ik ervan moet vinden.

'Tja, wie zou het zeggen? Als je mijn einde weet zou je niet zeggen dat mijn verhaal een slechte afloop heeft, maar wie het hele verhaal kent, weet beter.' De jongeman heeft een soort cynische ondertoon in zijn zinnen, maar ik probeer deze te negeren.

'Vertelt u eens. Ik zou het graag willen horen.'

'Het komt er op neer dat je niet iedereen kunt vertrouwen die je zou willen vertrouwen. Dat macht dichtbij lijkt te zijn, maar dat het zo van je kan worden weggenomen. Ja, in het oude Rome is schijn overal. Ach, die Agrippina - Felix had gelijk, ze probeerde me in te palmen en dat is uiteindelijk ook haar ondergang geworden. Claudius, de man die mij zijn belangrijkste vertrouweling noemde, nota bene- ik had naar hem moeten luisteren. Hoe had ik ooit kunnen twifelen aan mijn eigen loyaliteit? Hoe heb ik ooit met zekerheid Agrippina's plan kunnen volgen, wat leidde tot niet alleen onze ondergang, maar ook die van heel Rome?'

Pallas haalt diep adem en zucht dan.

'Mijn excuses, het was niet helemaal de bedoeling dat het er zo uit kwam. Het is een gevoelig onderwerp: bijna was het mij gelukt, bijna had ik de top bereikt, en toen werd ik er plotseling

vanaf geduwd door de persoon van wie ik het het minst had verwacht. Ach, die Agrippina.’ verzucht hij voor een tweede keer.

Even is het stil. Dan valt mijn blik op een beeldje aan de rand van het bad.

‘Is dat van u?’ vraag ik.

‘Nou ja, van mij... Laten we het erop houden dat het aan mij behoort, maar dat dat eerst niet het geval was.’ grinnikt Pallas.

Hij vervolgt: ‘Apollo... mijn voorvader... hoewel ik dat nog steeds niet zeker weet. Misschien ben ik Phaeton, de godenzoon die brandend ter aarde stortte. Misschien zal ik het nooit weten, desondanks wacht ik nog steeds elke dag op zijn antwoord.’ Er valt nog een korte stilte.

‘Nu ben ik vrij, net als Phaeton, maar die vrijheid kan niet tippen aan de verliezen die ik heb gemaakt.’ sluit Pallas af.

Ik bedank Pallas voor zijn verhaal en stap uit het koude bad. Met trillende benen van de kou loop ik snel naar het volgende bad, waar alweer een nieuwe badgast op mij zit te wachten. Tot mijn verbazing is mijn toga niet meer wit, maar eerder lichtpaars.

De prachtige, mysterieuze vrouw in het *tepidarium* kijkt me aan met haar verleidende ogen en ik begrijp meteen dat dit de Agrippina is over wie Pallas het had. Ik loop voorzichtig naar haar toe, enigszins bang vanwege de verhalen die ik net heb gehoord, maar toch stap ik het lauwwarme water in, klaar om ook haar verhaal aan te horen.

‘Ik weet waarvoor je hier bent. Je wilt mijn kant van het verhaal horen, nietwaar?’ Agrippina weet heel goed dat haar reputatie op dit moment niet al te best is, maar ze blijft kalm.

Ik knik om haar vraag te bevestigen. Ze blijft me aankijken met die diepe, mystieke blik van haar, alsof ze me probeert te hypnotiseren. Ik wend mij even van haar af en wacht tot ze begint te vertellen.

‘Je hebt vast en zeker de verhalen van mijn goede vriend Pallas gehoord, die mij heeft gegeven wat ik wilde: macht, een kans, een kans voor mijn zoon.’ Het sarcasme is duidelijk te horen als ze over haar relatie met Pallas praat.

‘Bedoelt u Nero? Heeft u hem op de troon weten te krijgen?’ vraag ik, nog een beetje verbijsterd.

‘Jazeker. Ik liet hem zijn gang gaan, de grote fout die ik maakte... Het draaide alleen om hem en dat wist hij; als mijn familie maar werd beschermd, als Nero maar keizer werd. Maar weet u, dit lot was aan ons en aan heel Rome al bestempeld. Het was voorbestemd.’

Ik merk de snik in haar stem op, dat ze aan hem terugdenkt, aan Nero. Aan wat er is gebeurd nadat hij eindelijk op die felbegeerde troon terecht kwam, wat Agrippina zo graag had gewild.

‘Mijn plan was volbracht, maar... het was het niet waard. Alle offers die mijn zoon uiteindelijk zou verwaarlozen waren voor niets geweest. En daar eindigt mijn verhaal ook mee. Zelfs de allerhoogste macht was voor mijn zoon niet genoeg. Streef naar niets minder dan de hoogste macht, maar wees waakzaam, blijf altijd waakzaam.’

Ik geef Agrippina een gebaar van medeleven, bedank haar en vervolg mijn tocht door de badkamer, naar de laatste badzaal: het *caldarium*. Mijn toga heeft nu een bijna volledig purperen kleur.

Het laatste, heetste bad is leeg en dat vind ik helemaal geen probleem; ik ben wat mij betreft wel even klaar met het drama tussen Pallas en Agrippina. Een prachtig verhaal, weliswaar, maar de karakters -niet overtuigend, ze zijn mij niet genoeg bijgebleven. In tegenstelling tot de prachtige omschrijving die mij het oude Rome in mijn hoofd liet beleven waren Pallas en Agrippina soms

wel kleurloos - oppervlakkig, bijna. En hun ideeën over macht en vrijheid... is dat echt waar ik naar op zoek ben? Het klinkt aanlokkelijk, zoveel macht als een keizer, maar wat ik heb gehoord over Nero laat me denken dat het toch niet datgene is wat wij in onze tijd nodig hebben. En Pallas' mening over vrijheid, dat de prijs voor vrijheid hoger is dan we denken, laat me ook twifelen. Nee, dit is niet wat ik zoek. Snel stap ik het hete bad uit. Als ik een beter mens, een rijker mens wil worden, moet ik mijn tocht voortzetten en zoeken wat er zich bevindt achter de andere deuren.

En met die gedachte sluit ik de zware, houten deur achter mij, met mijn inmiddels weer witte toga nog achter me aan wapperend.

II

'Ignorante portum, nullus ventus secundus', zo luidt de spreuk boven de middelste deur. 'Als je niet weet naar welke haven je vaart, is geen enkele wind gunstig'. Een bijzondere spreuk, die meerdere betekenissen kan hebben. Van de vorige ruimte is mij weinig bijgebleven; slechts de prachtige versieringen en de glimmende kroonluchter zitten nog in mijn gedachten. Ook mijn kleding is weer normaal. De spreuk boven de tweede deur heeft mijn nieuwsgierigheid gewekt en ik probeer te gluren door het minuscule raampje in de deur, zonder succes; het enige wat ik kan zien zijn felle, flikkerende lichten en het gebonk dat eruit komt, doet mijn trommelvlies dreunen; het verbaast mij dat het dunne raampje nog niet is gebarsten. Beetje bij beetje open ik de deur, die heel wat gemakkelijker opent dan de vorige, en ik daal het krakkemikkige trappetje af, terwijl de dreunende klanken van jazzmuziek steeds luider worden.

~

Deze keer zijn het mijn oren die moeten wennen aan het nieuwe vertrek. De jazzkelder, gevuld met jongeren, is klein, maar daardoor zeker niet minder bijzonder dan de badkamer waarin ik me een paar minuten geleden nog bevond. Verontwaardigd wil ik iedereen vertellen dat ze afstand moeten houden - stel je voor dat er hier een besmetting zou plaatsvinden - maar dan besef ik dat deze kamer nog in de jaren 50 zit, waar vast niemand het woord 'Corona' zou kennen; laat staan dat het virus hier actief zou zijn! Met dat besef zie ik ook dat mijn kleding opnieuw is veranderd, ditmaal naar een lichte pantalon en een geruit jasje van tweed. Ik wil snel verder lopen, ontdekken wat deze kamer nog meer te bieden heeft, maar dan word ik plotseling tegengehouden door een slanke, grote man van rond de dertig. 'Jij weer? Wat doe je hier?' vraagt hij op een nogal aanvallende toon.

'Ik- ik ben maar een eenvoudige pelgrim, op zoek naar een rijker leven. Ik kom hier om wijsheid te vinden en ik wil mezelf ontwikkelen.' antwoord ik, nogal verbaasd van zijn toon.

'Hmm, oke dan. Het spijt me, ik dacht dat je iemand anders was - rond deze tijd komen er nogal wat herrieschoppers naar binnen. Een beetje een vreemde plek om wijsheid over het leven te vinden, maar je moet het zelf weten. In ieder geval ben je oud genoeg, dus treed binnen.'

'Dankuwel, meneer...'

'Gert, Gert is mijn naam. Als je het over zelfontwikkeling wilt hebben moet je bij Ewout zijn-' zegt hij terwijl hij wijst naar een jongen van rond de zeventien. Hij is druk aan het praten is met twee jongens die zich duidelijk niet op hun gemak voelen bij hem.

'-maar of je er veel aan zult hebben, kan ik je niet vertellen. Laat je niets wijsmaken door zijn opschepperige praatjes, maar luister naar jezelf. Misschien kun je hém zelfs nog wat levenslessen

geven.' Hij lacht om zijn laatste zin en laat me dan de kelder binnen, waarna ik op zoek ga naar de jongen die Gert heeft aangewezen.

Het duurt niet lang voor ik hem gevonden heb: hij zit nog steeds te praten met de twee jongens aan de tafel. Ze zien mij komen aanlopen, maar Ewout heeft nog niets door. Ik kuch zachtjes, maar hij draait zich niet om, hoewel ik denk dat hij me wel heeft gehoord.

'Ewout, nietwaar?' vraag ik en nu heb ik zijn aandacht gekregen. Het lijkt alsof hij voor een seconde uit zijn rol is, maar dan herstelt hij zich en met een spottend lachje antwoordt hij: 'Dat heb je goed geraden. En wie mag jij dan zijn? Een saaie arbeider, zonder enige invloed? Een zwerver? Durf je hier wel te zijn, zo alleen? Dapper, hoor...'. Zijn toon bevalt me totaal niet, maar ik probeer kalm te blijven.

'Mijn naam hoeft je niet te weten. Ik vroeg mij af of jij me iets zou kunnen vertellen over ontwikkeling, hoe ik weer een beter mens kan worden.' Mijn stem trilt, maar ik weet niet goed waarom.

'Nou, dan ben je hier zeker op het juiste adres. Ik weet namelijk alles. Je moet een *persoonlijkheid* worden, begrepen? Mensen moeten naar je opkijken, je bewonderen, je als een voorbeeld zien. *Je moet worden. Je moet zijn.*' Die laatste woorden dringen tot diep in mijn ziel. *Worden, zijn*, wat zou hij daarmee bedoelen?

Alsof hij mijn gedachten kan lezen vervolgt Ewout: 'Ja, voor nu is het je zeker allemaal nog te vaag, hè? Dat snap ik wel; de simpele ziel die je bent heeft de ambitie niet. Je moet durven, wijsheid vinden. Sartre en Camus, ja ja, die weten het allemaal. Maar ik kan me voorstellen dat jij daar nog nooit van hebt gehoord.' Ik begin mij steeds meer te ergeren aan Ewout, maar mijn gezicht blijft strak en ik laat hem verder vertellen.

'Je bent hierin alleen, niemand kun je meer vertrouwen. Maar desondanks moet je ze altijd blijven verrassen, altijd paraat blijven. Alleen dan word je net als wij, de denkers, de individuen. Wees zoals Sartre.'

Terwijl Ewout nog doorpraat over wat hij allemaal kan en wat er juist bij mij ontbreekt, denk ik aan wat Gert net tegen mij zei: *luister naar jezelf*. Die Ewout is inderdaad een opschepper, een echte *hoogstapelaar*, maar misschien weet hij wel waar hij het over heeft. Zijn woorden komen zonder enige aarzeling uit zijn mond, hij lijkt nooit te twijfelen aan zijn eigen uitspraken... de zelfverzekerdheid spat er vanaf.

'...en daarom is het de bedoeling dat we alleen, afzonderlijk van allen, naar onze persoonlijkheid streven.'

De woorden gaan bij mij het ene oor in en het andere oor weer uit; ik luister niet eens meer naar wat Ewout zegt. Vlagen van woorden komen nog binnen, maar die verdwijnen net zo snel als ze kwamen. Zijn ellenlange zinnen, de herhalingen die hij maakt - '*je moet mensen verrassen, zoek naar die persoonlijkheid*' - het is simpelweg saai en vervelend, zeker als ik bedenk dat ze uit de mond van een pocher komen.

Blijkbaar merkt Ewout dat ik ergens anders zit met mijn gedachten, want hij stopt midden in zijn zin.

'Als je me nu even wilt excuseren, ik moet naar het toilet. Denk maar eens goed na over de zaken die ik zojuist heb besproken, je zult er veel aan hebben.' En met grote passen loopt hij richting de toiletten. Blij dat ik even van hem af ben zucht ik diep - de ontwikkeling, de persoonlijkheid die ik zogenaamd moet worden, überhaupt zijn en worden - het werd me even teveel. Ik zie mezelf niet

als een individu of als een eenzame filosoof, met wie Ewout zich zo goed identificeert, zegt hij. Ik kijk even naar zijn tas - de twee jongens hebben de kelder allang verlaten - en ik vang een glimp op van een uitstekende minirok. Zou die van zijn vriendin zijn? Of.. weet Ewout zelf ook niet wie of wat hij is? Zo'n zelfverzekerde uitstraling, geen enkele vorm van stotteren, maar ik zag daarnet heus wel de paniek in zijn ogen, bang dat hij niet belangrijk genoeg zou zijn, bang dat hij niet iedereen zou overtreffen, bang dat hij niet zou... zijn. Nu begrijp ik wat het betekent. Ik denk terug aan de spreuk boven de muur - als je niet weet naar welke haven je vaart, is geen enkele wind gunstig - deze slaat niet op mij, maar op Ewout! Ik weet nu dat dit ook niet de juiste bestemming is om wijsheid te vinden, om mezelf te vinden. Zo snel als ik kan vlucht ik de kelder uit - Gert probeert me nog een keer aan te spreken, maar ik negeer hem - en terwijl de treden van het trappetje luid kraken onder mijn voeten, hol ik de trap op, naar de deur die mij misschien wél wat oplevert.

III

Hijgend van het rennen plof ik neer op de comfortabele sofa. De twee kamers die ik heb bezocht hebben mij alleen maar schijn laten zien; macht en vrijheid kennen een hoge prijs en jezelf leren kennen is moeilijker dan het lijkt. Gefrustreerd haal ik mijn handen door mijn haar - ik wil duidelijkheid, ik wil weten wat het juiste is om te doen! Nog één kamer over... en wel met opnieuw een interessante spreuk: *'Carpe diem quam minimum credula postero'* - pluk de dag, zo min mogelijk vertrouwend op de volgende. Dit moet hem zijn... dat kan toch niet anders?

En dan, zonder enige aarzeling, open ik ook de laatste deur.

~

Ik ben weer buiten, maar niet in de buitenlucht die ik gewend ben. In tegenstelling tot de grauwe lucht met donkere wolken die ik dagenlang heb gekend, is deze lucht blauw, met enkele witte schapenwolkjes. Het ziet er vredig uit, het gras is nog vochtig van het dauw, maar verder schijnt de zon fel, ondanks dat het pas net lente is.. Ik loop naar iets wat eruit ziet als een soort wandelpad. Net als bij de andere kamers hebben er wat veranderingen plaatsgevonden bij mijn kleding, maar slechts mijn jas is anders dan voorheen.

Ook hier ben ik niet alleen, maar het scheelt niet veel. Een man van rond de vijftig, met zijn hond. Verder is het leeg. Ik besluit naar hem toe te lopen en vragen wat hij mij te bieden heeft, welke les ik deze keer zal krijgen.

'Ik ben Henk, IC-verpleegkundige en 56 jaar. En dit is mijn hond Schurk.' stelt hij zichzelf en zijn hond voor als ik ernaar vraag. Henk ziet er goed uit; hij heeft weliswaar een buikje en ik merk een aantal rimpels op in zijn gezicht, maar hij ziet er zo gelukkig, zo levenslustig uit, dat je dat allemaal vergeet als je naast hem loopt. We lopen een stukje door het bos, zonder te praten, maar het voelt helemaal niet ongemakkelijk. Na een tijdje floept er plotseling een vraag uit mijn mond, eentje die ik al heel lang had willen stellen.

'Henk, weet jij wat de zin van het leven is? Wat deze wereld nou zo bijzonder maakt? Wat het waard maakt om te leven? Het enige wat ik de laatste tijd ben tegengekomen is onrust en frustratie. En vooral moedeloze gedachten, dat het niet meer beter kan worden.'

Henk zucht en denkt even diep na. Had ik deze vraag wel zo moeten stellen?

Dan begint hij te praten: 'Weet u... in elke dag zit wel een sprankje hoop. Een teken dat het beter kan gaan, al is het maar het geluid van fluitende vogels, of een lachend kind, of... Er is zoveel goeds in het leven, alleen hebben we nog niet alles kunnen ontdekken. En daar zit hem nou die volharding in. We moeten genieten van het leven. Kijk maar naar Schurk. Een hondenleven is zoveel korter dan een mensenleven, en kijk eens wat een hond allemaal voor moois meemaakt in die korte tijd!' Henk stopt even met praten, haalt diep adem en gaat dan weer verder.

'Onze harten kloppen, het bloed stroomt. Dat besef, alleen al, is voor mij genoeg om van elke dag iets moois te maken - nee, een mooiere dag dan de vorige.'

Carpe diem. De puzzelstukjes vallen op zijn plaats. Dit is mijn les, de les die ik moet vasthouden om een rijker mens te worden. Opeens merk ik dat we al een tijdje hebben gewandeld en dat we het bos uit zijn. In de verte zie ik een camper, waarnaast een vrouw haar schone was ophangt. De frisse geur van pas gewassen was, nog zo'n mooi moment.

'Dat is Mia. Gisteren heb ik haar leren kennen als een vrouw die, net als ik, een aantal lastige momenten heeft overwonnen. Zelfs die momenten moeten we koesteren, omdat ze ons laten geloven dat we moeten volhouden, dat we moeten werken voor het geluk in het leven. En dat is precies wat ons verbindt.' Henk lacht en zwaait naar haar. Dan ziet Mia hem en ze zwaait terug naar hem, met dezelfde glimlach op haar gezicht.

'Nou, ik zal jullie nu alleen laten.' Een lach, de eerste lach in tijden komt op mijn gezicht. 'Bedankt voor de wijze les.' zeg ik. De deur waarmee ik de kamer wil verlaten staat plotseling vlak naast me, alsof het de bedoeling was dat ik de ruimte nu zou verlaten. Ik open hem en stap de woonkamer van het huis binnen, voor de vierde keer.

Ik kijk naar het knapperende haardvuur, waarin ik de gezichten van de mensen die ik heb ontmoet vaag zie. Pallas, Agrippina, Ewout, Henk. Alle vier hebben ze me een les gegeven, een doel, maar nu ik ze met elkaar heb kunnen vergelijken, weet ik wat de beste les is.

Juist iets wat wij in deze tijd allemaal nodig hebben, is de levenslust, het gevoel dat de dag mooi is en dat het leven in het moment zit; niet het verlangen naar macht of vrijheid, niet de ontwikkeling naar persoonlijkheid - nee, de levenslust.

Met mijn gedachten bij de schoonheid die het leven kent loop ik het huis uit, met het boek, met op de omslag de schaduwen van een man en zijn hond, nog in mijn hand.

Epiloog

Ik sta weer buiten op dezelfde hei waar ik een paar uren geleden nog in de stortregen stond, maar alles lijkt anders. Misschien ben ik een ander persoon of misschien is de hei gewoon anders, maar niets is zoals het was. Het weer is omgeslagen en mijn tij is gekeerd. Het is een zonnige lentedag, eentje waarin de zon alles zo belicht dat de kleuren van alle bloemen beter naar voren komen dan voorheen. De bloesems staan in bloei en de warmte van het zonlicht kan zelfs door het raam heen gevoeld worden. Een lentedag waaruit mensen energie halen en voelen dat alles nog veranderd kan worden. Stralend loop ik de hei op. De prachtige geuren en kleuren omringen mij en ik voel het zonlicht op mijn wang. Ik straal. Ik voel mij een ander mens. Wat is de wereld toch prachtig. Vanochtend stond ik hier doelloos en vol met weemoed, maar nu.. ja wat voel ik eigenlijk. Het is niet te omvatten, maar ik ben omringd door schoonheid en warmte. Ik vervolg mijn weg terug naar huis. Ik wil mijn sleutel pakken om naar binnen te gaan, maar dan voel ik het boek in mijn jaszak. Op de voorkant zie ik een man en een hond. Dit brengt mij terug naar mijn absurde ervaring. Ik denk terug aan de derde deur. Deze kamer heeft mij geleerd dat het leven prachtig is en dat zelfs de kleine dingen deze schoonheid uitstralen. Henk heeft mij verteld dat genieten van het leven enorm belangrijk is, want zoveel dagen zijn er niet. Het lijkt wel *Uit het leven van een hond*, aangezien een hondenleven zoveel korter is, daardoor is elke dag meer waard. Ik voel waarde in deze woorden en kan er weinig tegen inbrengen. Het is gewoon waar en tot diep in mijn hart doorgedrongen; je moet zelf wat van je leven maken. Nu is het moment om dingen te doen, want het leven is niet eeuwig. Doe waar jij blij van wordt en hoe vreselijk de omstandigheden ook zijn er is altijd hoop. Mijn hoop ligt in dit huis. Het huis waar ik vanochtend wegliep met het gevoel dat ik hier nooit meer gelukkig zou kunnen zijn en dat alles voorbij is. Echter, nu ik hier voor de deur sta, voel ik de warmte, het geluk en de liefde die zich in dit huis vastgeworteld hebben. Dit huis is mijn thuis. Het draait niet om macht, het draait niet om precieus en aanzien, het draait om mij! Ik kan mijn eigen vrijheid vinden door te zijn wie ik ben en van elke dag wat moois te maken. Hoe normaal de dag ook is er zit schoonheid in, want die schoonheid kun je overal vinden. Je dagen leven zoals een dag uit het leven van een hond, het is een gekke gedachte, maar soms moeten je dagen er zo meer uit zien. Dat is mij bijgebleven. Ik kan mijn eigen leven zo mooi en gelukkig maken als ik wil. Tijd is kostbaar, maar er is voldoende. Het leven is mooi, zolang je zelf maar alert blijft om de mooie dingen te aanschouwen. Ik open de voordeur en als ik het huis binnenstap voel ik mij verlost. De corona is niet weg en het huis is niet opgeruimd, maar daar draait het niet meer om, want in dit huis wonen de mensen van wie ik hou en bevinden de spullen waar ik blij van wordt. In dit huis woon ik niet alleen, maar dit huis vertegenwoordigt wie ik ben. Dit huis is mijn leven en dat leven is krachtig en wonderschoon. Een leven om op elk moment van de dag van te genieten.

Het wit en het purper: 10

De hoogstapelaar: 13

Uit het leven van een hond: 14

Einde